

«ТАКОЙ ПРЫСНІ, ЯК ЯБЛЫНЕВЫ САД...»

Думаецца, што, калі б адтуль, скуль яшчэ нікто і ніколі не вярнуўся, **Жэня Янішчыц** змагла б падаць свой голас, дык да многіх адгукнулася б менавіта гэтым сваім радком: «Такой прысні, як яблыневы сад»... І ўжо няваажна, ці ў трапяткім вясновым харастве, ці ў самотнай восеньскай залатой аздобе, — усё адно ўяўляеца і квітненне, і важкі плод, што завязаўся і выспей у падарунак жыццю і часу.

Месяц лістапад назаўсёды пазначаны імем Жэні Янішчыц. У лістападзе яе не стала і ў лістападзе яго нарадзілася. У сёлетнім — адзначала б сваё 55-годдзе. У шмат якіх бібліятэках, школах будучы ладзіца вечарыны, сябры будуць абменьвацца ўспамінамі, і будуць гучаць і гучаць неўміручыя, спейньяя, незабыўныя радкі Жэні Янішчыц. Жэні! Такой, якою мы ўсе яе ведалі, якую любілі, з якой сябравалі, марылі...

Для сябровой яна засталася — Жэнай, для Беларусі — вялікім паэтам, тонкім, непаўторным лірыкам на многія і многія стагоддзі, на туую бязмежнасць, што завеца ца вечнасцю.

Яўгенія Янішчыц

ПРЫГАРШЧЫ СВЯТЛА

У паэтэс лірычнае адзенне,
Яно ў радках з заранак і аблог.
Ды колькі раз падманвалі надзеі
І адступаўся памагаты бог.

Нібы ў часы раскосага Батыя,
На сэрца словы пікай упадуць.
Ярлык прыклеяць самыя святыя
І грэшныя — упасці не дадуць.

Дзе час былы з паводкай весялосці,
Дзе шчыры поціск вернае руکі?
Саманаў расстайнай маладосці
Агнём на сэрцы выпіша радкі.

І змые час дурных здзіўленняў пену,
І пачуццё абвугліцца датла.
...Паэзія, — яна не знае тлену,
Калі ў душы хоць прыгаршчы святла.

«Пара любові і жалю», 1983 г.

Яўгенія Янішчыц. 80-я гады.